

HET BEGIN VAN EEN INTERNATIONALE SAMENWERKING IN DE ZEEVISSERIJ.

Door Mr J.H. KIEWIET DE JONGE,
Voorzitter van de Stichting van de Nederlandse Visserij.

Inleiding.

Het Internationaal Congres van de Zee, een gelukkig initiatief van onze Belgische vrienden, omdat het naar zijn breede opzet, zijn indeling in 8 secties, op gezette tijden getuigenis aflegt, van al hetgeen de zee door alle tijden heen voor de mensheid heeft betekend en zal blijven betekenen. De zee als rijke bron van historie, van litteratuur en van kunst, de zee als bron van arbeid en van welvaart, als draagster bij uitnemendheid van internationale en volkenrechtelijke betrekkingen, de zee in één woord samengevat, als bron van onze beschaving. Een gelukkig initiatief, hetwelk dit jaar opnieuw in de maand Juli te Oostende vele sprekers en genodigden uit vele landen tezamen zal brengen om te getuigen van hun eerbied en hun liefde voor deze bron der Schepping.

De visserman kan het een reden tot bijzondere verheugenis zijn, dat in het raam der vraagstukken van de arbeid en de welvaart zijn beroep, zijn bedrijf naast het beroep en het bedrijf van de zeeman op het programma van werkzaamheden der Oostende-zeedagen een gelijkwaardige plaats innemen.

Nog altijd is het waar, dat de publieke belangstelling als regel zich meer richt op de zaken van de Scheepvaart dan op die der Visserij, zoals het óók waar is, dat de boer, de landbouw, met welke de visserman, de visserij de dienstbaarheid aan de voedselvoorziening der mensheid gemeen hebben, zich algemeen gesproken in een grotere publieke belangstelling mogen verheugen dan laatstgenoemden. Op hoogste internationaal niveau wordt de onderschatting van de betekenis der visserij geïllustreerd door het feit, dat men bij het in het leven roepen van de F.A.O., de Wereldvoedselorganisatie, na de « A » van « Agriculture » de « F » van

« Fisheries » heeft vergeten op te nemen. Het Internationaal Congres van de Zee heeft aan de visserij de plaats gegeven, die haar toekomt. De visserman kan daarvoor dankbaar zijn.

Op het congres te Oostende vormen de overbevissing van de Noordzee en de Benelux in visserijverband de twee hoofdschotels van het menu. Het eerste onderwerp is de meest directe en spectaculaire illustratie van de lotsverbondenheid der betrokken West-Europese visserijen. Het behoud van deze gemeenschappelijke visgronden is, direct zichtbaar, beslissend voor aller voorspoed in de toekomst. Het tweede onderwerp raakt, in breder verband gezien, de na-oorlogse lotsverbondenheid der nationale economieën in West-Europa. De lotsverbondenheid is hier voor « *the man in the street* » minder spectaculair, maar daarom niet minder reëel dan in het geval der overbevissing van de Noordzee. In beide gevallen is internationale samenwerking geboden, op het hoge Regeringsniveau zowel als op het niveau van het bedrijfsleven. En zo was het een gelukkige gedachte ons onderwerp, hetwelk zich naar zijn voorlopige ontwikkeling regionaal beperkt tot de West-Europese visserijen, bij wijze van « *hors-d'œuvre* » aan de twee hoofdschotels van het menu te doen voorafgaan. De visserman kan ook hiervoor dankbaar zijn. De Belgische Zeedagen zijn bij uitstek geschikt om aan deze geheel nieuwe ontwikkeling steun te geven.

De « Wereldkaart » en de « West-Europese kaart » der Visserij.

Wij deden in het voorafgaande ons beklag over de in het algemeen en vergelijkenderwijze gesproken naar ons oordeel onvoldoende waardering van de bijdrage der visserij aan de voedselvoorziening, der mensheid. Het vraagstuk der voedselvoorziening vraagt juist in onze tijd de bijzondere belangstelling. Wij kunnen daarom niet nalaten in dit verband enkele globale gegevens te verstrekken, welke op zichzelf tevens kunnen dienen om de betekenis van ons onderwerp nog eens extra te onderstrepen. De « Wereldkaart » leert ons, dat de visserij-vlag anders dan de koopvaardijvlag, tot dusverre een regionaal beperkte werkings-sfeer heeft. Het koopvaardij-schip bevaart alle wereld-zeeën, bezoekt alle havens ter wereld, het visserij-schip beperkte zich tot dusverre tot bepaalde visgronden, bij voor-

keur niet te ver van de thuishaven gelegen, en is in de hoofdzaak alleen op deze thuishaven ingesteld. In het verleden kenden wij als enige uitzondering de Franse visserijvlag in de kabeljauw-visserij op de gronden bij New-Foundland. En zo vormt de West-Europese visserij, tegenover de Amerikaanse, de Russische en de Japanse visserij, een eigen regionale eenheid. In het hoge Noorden is er gemeenschappelijkheid van visgronden met de U.S.S.R., terwijl de Poolse visserijvlag op de Noordzee wappert.

Zij leert ons verder, dat de visserij tot heden practisch is beperkt tot het Noordelijk halfrond. Van alle in de wereld aangevoerde zeevis komt slechts 2 % voor rekening van het Zuidelijk halfrond, m.a.w. dit immense gebied ligt nog geheel braak. En volgens de biologen is het zeker, dat in dit gebied naar de rijkdommen aan vis nog grote mogelijkheden voor het toekomstig « voedselpakket » der mensheid in haar geheel liggen.

In cijfers uitgedrukt is t.a.v. de omvang van de aanvoer het volgende te zeggen. De totale hoeveelheid vis, welke in de wereld gevangen wordt bedraagt per jaar 20 milliard kg. Van deze hoeveelheid wordt een belangrijk gedeelte tot vismeel en visolie verwerkt, terwijl de productie van gesteriliseerde conserven tussen 1 en 2 % van de wereldproductie kan worden geschat. Het aandeel der Europese visserij bedraagt 32 % van de wereldproductie, waarvan de West-Europese vissers het leeuwenaandeel aan land brengen. Hier van wordt een belangrijk aandeel, n.l. ongeveer 20 %, tot vismeel en visolie verwerkt. Deze gegevens spreken duidelijke taal. Zij betekenen een belangrijke bijdrage aan eiwitten en vetten, zij leren ons verder, dat de conserven-industrie in wereldverband nog slechts van zeer bescheiden omvang is. Hier hebben wij te maken met een begin van ontwikkeling, een begin, hetwelk grote mogelijkheden voor de toekomst in zich houdt. (De cijfers hiervoren vermeld zijn ontleend aan het Yearbook of Fishery Statistics - 1947 van de F.A.O.).

De lotsverbondenheid der nationale, in dit geval West-Europese, visserijen.

Hierop wezen we reeds in het kader der overbevissing van de Noordzee. De gemeenschappelijkheid der visgronden brengt gemeenschappelijkheid van belangen, het gemeen-

schappelijk belang ener rationele bevissing tot bescherming en behoud der visgronden. Het gemeenschappelijk arbeidsveld dwingt tot de inachtneming van zekere regelen van « verkeer », gelijk deze o.a. zijn neergelegd in het oude Verdrag betreffende de politie op de Noordzee. De lotsverbondenheid beperkt zich niet tot deze enkele voorbeelden t.a.z. van de arbeid op zee. Zij spreekt niet minder sterk in het raam van aanvoer en afzet van het product. Elk der West-Europese visserijlanden heeft of een export-overschot of een consumptie-tekort. De landen met export-overschotten vormen in West-Europa de meerderheid. Dat wil dus zeggen, dat de meeste landen exporteren en daardoor in concurrentie komen met de visserij van het importerende land. Dit laatste kan ernstige gevolgen hebben, omdat de vraag naar vis in het algemeen onelastisch is en een vergroting van het aanbod een prijsdaling te zien geeft, welke als regel in geen verhouding staat tot de productiekosten. Dit leidt veelal tot beschermende maatregelen in het land van import, tot schade van de exporterende landen enerzijds en van de keuze van de consument anderzijds. Slechts internationale samenwerking van de bedrijfsgenoten, allereerst in de vorm van gecoördineerde beïnvloeding van de prijsvorming, kan hier uitkomst brengen.

Een geheel nieuw begin !

Bij de zo juist weergegeven constellatie mag het merkwaardig heten, dat de ontwikkeling van dingen in de West-Europese visserij zich, voor zover het bedrijfsleven betreft, in het verleden op uitsluitend nationale grondslag heeft voltrokken, en dat er van internationale contacten tussen representatieve particuliere federaties geen sprake is geweest. Uit de aard der zaak, waarmede wordt gedoeld op de aard van het beroep, hetwelk bij weer en ontij en dikwerf in harde strijd met de elementen zowel door de zeeman als door de visserman in grote zelfstandigheid moet worden uitgeoefend, zijn beiden natuurlijkerwijze individualistisch ingesteld, welke instelling niet bevorderlijk is voor de gemeenschapsgedachte, die aan alle samenwerking te grondslag ligt. In het verleden heeft echter de zeeman zijn eigen belang reeds vanuit een breder gezichtshoek gezien, waarvan twee sprekende voorbeelden het duidelijk bewijs moge leveren. Door de koop-

vaardij werd in 1905 in West-Europees verband de « Baltic and Maritime Conference » opgericht, met een vast bureau in Kopenhagen en de « International Chamber of Shipping » met een vast bureau te Londen, organen van duurzame samenwerking en contact op particuliere grondslag, centra van uitwisseling van gedachten en van ervaring tussen de bedrijfsgenoten.

Wij wezen op het feit, dat de zeeman met alle havens ter wereld in voortdurende aanraking is en daardoor wellicht breder is ingesteld dan de visserman, voor wie het accent bij de thuishaven ligt. Niettemin blijft de uitsluitend nationale instelling van de visserman in het verleden opmerkelijk, omdat ook de zeevisserij, zoals reeds aangegeven, haar internationale aspecten heeft.

En zo hebben wij hier dus inderdaad met een geheel nieuw begin te maken. De gedachte ener samenwerking op particuliere grondslag is tijdens het vorige Internationale Congres van de Zee te Oostende in 1946 voor de eerste maal in het openbaar uitgesproken door de heer Decrop en zij is in October 1948 voor de eerste maal een onderwerp van internationale bespreking geweest tussen de Voorzitters der nationale Visserijfederaties van België, Engeland, Frankrijk en Nederland. Bij deze samenkomst was er van stond af aan eenstemmigheid t.a.v. de wenselijkheid de gedachte in een daad om te zetten.

In Maart 1949 is daarop te Kopenhagen een bespreking gevolgd van de gezamenlijke Voorzitters der nationale Federaties van de 4 genoemde en de 3 Scandinavische landen. En zo is tenslotte het huidige internationale contact ontstaan, waaraan sinds de herfst van het vorig jaar ook de West-Duitse zeevisserij deelneemt. Tot dusverre heeft de IJslandse visserij nog verstek laten gaan. Aan de wenselijkheid van deelname der visserijen van Portugal en Spanje is van enige zijden reeds uitdrukking gegeven.

Wij weten allen, dat de economische integratie van West-Europa, hoe noodzakelijk ook, onvermijdelijk een zaak is van geduld en van volharding. Wij weten verder, dat de diplomaten alleen haar nimmer zullen kunnen realiseren, en dat het totale West-Europese bedrijfsleven, tenslotte de openbare mening, de gedachte zullen moeten steunen. En dit laatste zal alleen mogelijk zijn bij aanwezigheid van duur-

zame internationale contacten en samenwerking op particuliere grondslag.

Em we weten tenslotte, dat de West-Europeaan, om van de Amerikaan niet te spreken, niet uitmunt in geduld, als gevolg waarvan hij t.a.v. de beoogde West-Europese economische samenwerking op vele ogenblikken geneigd is de moed te gaan verliezen. In dit licht bezien heeft de visserijbijeenkomsst te Kopenhagen haar bijzondere betekenis, uitgaande buiten de kring der Visserij als zodanig. Immers daar maakten de « die-hards » bij uitstek van de nationale gedachte in het economisch leven, de visserslieden, hun eerste begin in de richting van internationale samenwerking.

De « les van Londen 1946 ».

De genoemde besprekingen in Brussel en Kopenhagen hebben in de eerste plaats gestaan in het teken van de gang van zaken met betrekking tot de Londense Conventie van 1946. Deze teleurstellende gang van zaken tijdens en na de op Regerings-niveau te Londen gehouden internationale conferentie was de directe aanleiding, de directe stimulans om de particuliere handen ineen te gaan slaan. De gang van zaken in Londen was teleurstellend, omdat de conventie-1946 niet dan na de hevigste barensweeën ter wereld kwam. De teleurstelling werd nog groter, toen bleek, dat haar internationale rechtskracht bij gebreke van het voldoende aantal ratificaties bij voortdoring op zich wachten liet.

De Londense conventie onderging hiermede het lot van zo vele andere internationale verdragen, welke op papier tot stand komen, zonder dat het onderwerp in kwestie bij gebreke van deugdelijke voorbereiding en tijdige uitwisseling van gedachten in de betrokken sectoren van het bedrijfsleven zelf, voor een regeling op internationaal Regeringsniveau werkelijk rijp is. In dit Londense geval heeft de visserman dus de hand in eigen boezem te steken, was hij slachtoffer van zijn te beperkte nationale instelling. En zo werd, gelijk gezegd, de « les van Londen » de directe aanleiding tot de samenkomst in Kopenhagen. In dit verband willen wij niet nalaten als onze overtuiging uit te spreken, dat de parafering van het zoveel ingewikkelder en verderreikende « plan Schuman » in 9 maanden tijds onbereikbaar zou zijn geweest, indien in het verleden in de staal- en kolenindustrie op het

particuliere niveau niet de bekende nauwe contacten in velerlei vorm zouden hebben bestaan. In deze bedrijfstakken kende men in het verleden reeds elkanders problemen en moeilijkheden, had men door ervaring inzicht in de mate en mogelijkheden van vergelijk, was men meer internationaal ingesteld. In 1946 te Londen heeft het aan dit alles ontbroken. Bij deze verwijzing naar de gang van zaken t.a.v. het « plan-Schuman », zien wij natuurlijk niet over het hoofd, dat de parafering nog geen ondertekening betekent en dat op de ondertekening de ratificatie nog moet volgen. In ons betoog gaat het echter om de procedure, om de wijze waarop, en in dat licht achten wij de verwijzing geheel op haar plaats.

De « les van Londen » heeft als lering uiteraard haar algemene betekenis, zij beperkt zich niet tot het onderwerp der overbevissing.

Haar onbeperkte draagwijdte springt in het oog in deze tijd, waarin het gaat om de economische samenwerking in West-Europa, om vraagstukken, welke iedere sector van het West-Europese bedrijfsleven in zijn toekomstig wel en wee onmiddellijk raken. Van iedere sector van het bedrijfsleven, dus ook van de West-Europese visserij en van al haar nationale eenheden ! We kennen reeds de samenwerking in het kader der O.E.E.S., welke haar eigen visserij-afdeling heeft, een sectie omtrent welke activiteit en bedoelingen althans in de kringen van de Nederlandse visserij tot heden practisch weinig bekend is. Het enige, wat we weten, is, dat in die kring van regeringsvertegenwoordigers, met inspanning aan een West-Europees visserijrapport is gewerkt, hetwelk t.z.t., naar we verwachten, het licht zal zien. We weten wel, dat de landbouw de tekenen van de tijd beter verstaat dan de visserij. Zij heeft in 1946 op de grondslag van particuliere samenwerking de International Federation for Agricultural Production, de I.F.A.P. opgericht, een wereldorganisatie, met een belangrijke West-Europese sectie en een vast bureau in Londen. De I.F.A.P. werkt nauw samen met de landbouwsectie der O.E.E.S. en woont de vergaderingen van deze sectie bij. Dan noemen wij de visserij-sectie van de F.A.O., waaraan, gelijk gezegd, de « F » van fisheries nog steeds ontbreekt. Een paar jaar geleden hield de F.A.O. een bijeenkomst in den Haag. De Nederlandse en de Franse regering hadden vertegenwoordigers van het particuliere

bedrijfsleven uitgenodigd die conferentie bij te wonen. De andere Regeringen hadden geen termen gevonden dit goede voorbeeld te volgen. Vandaar, dat schrijver dezes bij die gelegenheid in die samenkomst heeft gepleit voor duurzame inschakeling van het gehele betrokken internationale bedrijfsleven. Een dergelijk pleidooi kan uiteraard alleen succes hebben, wanneer dit eendrachtig door de gezamenlijke nationale eenheden der West-Europese visserij wordt gevoerd. Alleen eendracht maakt macht!

Dan zijn er in de lijn van deze gedachten belangrijke gebeurtenissen van de laatste tijd te noemen. Wij herhalen, dat de West-Europese economische integratie slechts met geduld en volharding « stap voor stap » zal kunnen worden gerealiseerd, zoals dit kort geleden werd uitgedrukt door Minister Stikker, een expert bij uitnemendheid in de materie, in een belangwekkend artikel « Functional Approach to European Integration » in het Amerikaanse « Foreign Affairs ». En zo zien wij de ontwikkeling langs de weg van functionele integratie, in de zin van het « plan-Schuman ». In dit opzicht hangt er meer in de lucht. We hebben hierbij het oog op het Nederlandse « plan-Mansholt » met betrekking tot de West-Europese landbouw, hetwelk reeds het licht heeft gezien. De Franse collega van deze Nederlandse Minister van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening, heeft, naar we weten, reeds het voornemen te kennen gegeven een West-Europese conferentie met het oog op de integratie van de landbouw bijeen te roepen. Het gaat hierbij om een veel groter aantal landen dan in het geval van het « plan-Schuman ». Het gaat bovendien om een veel grotere variëteit van producten en waarschijnlijk om tegenstellingen van belangen, nóg groter dan die in de wereld van staal en kolen. We nemen dus niet aan, dat de parafering van het desbetreffende ontwerp-landbouw-verdrag in 9 maanden haar beslag zal krijgen. Wij veronderstellen, dat met de onderhavige plannen lange tijd gemoeid zal zijn. Maar hoe dan ook, gedachten in deze richting leven op Regerings-niveau en zij staan in het teken van de tijd. Vandaar, dat zij in hare ontwikkeling in het kader der I.F.A.P. van nabij worden gevolgd. En nu ligt het voor de hand, dat de gedachten geen halt zullen houden bij de landbouw doch dat ze ook zullen gaan in de richting van de visserij, welke naar de lotsbestemming van haar pro-

duct nauwe affiniteiten heeft met de landbouw. Het werd reeds gezegd, dat ze tezamen de voedselvoorziening dienen. In verband met deze relatie maakt de visserij met de landbouw in de landen, waarin zij niet in het gelukkig bezit is van een eigen Ministerie van Visserijen of niet, gelijk in België, vanwege haar relatie door het schip met de koopvaardij valt onder het Ministerie der Marine, deel uit van éénzelfde Ministerie. Het is als zeker aan te nemen, dat de Nederlandse Minister Mansholt, die ook voor de Visserij de verantwoordelijkheid draagt, de visserij in zijn integratie-gedachten niet zal vergeten en indien we goed zijn ingelicht, gaan de gedachten van zijn Franse collega nu reeds in die richting. Op hoogste West-Europese Regerings-niveau is dus rekening te houden met verhoogde activiteit, ook in de zaken der visserij. En dus zal het voor alle nationale visserijkringen in West-Europa zaak zijn om lering te blijven trekken uit de « les van Londen » !

Het geheel van gedachten en overwegingen onder dit hoofd weergegeven heeft naar zijn hoofdzaken in de samenkomst te Kopenhagen mede aan de gevoerde gedachteswisseling ten grondslag gelegen.

Bij die gelegenheid waren ze samengevat in een eenvoudig memorandum van schrijver dezes getiteld « Why an International Fishing Federation ? ». Dit eenvoudige document zal, met enige overdrijving gezegd, bij de verdere ontwikkeling van het thans bestaande West-Europese visserij-contact t.z.t. wellicht een zekere « historische betekenis » verkrijgen.

De ontwikkeling na Kopenhagen.

Sinds de bijeenkomst in Kopenhagen in Maart 1949 is de West-Europese visserij-familie reeds 4 maal bijeen geweest, o.a. te Parijs, Londen, Gothenburg en laatstelijk in de laatste week van April j.l. in Scheveningen. In ruim anderhalf jaar hebben de vertegenwoordigers van het bedrijfsleven zich de moeite getroost van deze West-Europese rondreis. De grote meerderheid der gedelegeerden wordt gevormd door mensen van het vak, mannen, die de zaken nuchter bezien en met de benen op de grond staan. Het feit, dat zij zich bedoelde moeite getroosten, wijst in de richting, dat de gedachte van samenwerking haar reële inhoud heeft. Zij zien als nuchtere

zakenmensen uiteraard in, dat directe praktische resultaten slechts op langer zicht zullen kunnen worden verwezenlijkt. In de Scheepvaart en in de Staal- en Kolenindustrie, om het bij deze twee voorbeelden te laten, dateren de internationale particuliere contacten reeds van jaren terug. De visserij heeft een achterstand van vele jaren in te halen.

In de genoemde 4 samenkomsten zijn diverse actuele onderwerpen, door verschillende delegaties naar voren gebracht, ter tafel gekomen, waarbij voorop wordt gesteld, dat in de eerste plaats het vraagstuk der overbevissing de belangstelling vroeg en ook verder nog zal vragen. Uit bedoelde onderwerpen is de navolgende bloemlezing samen te stellen: « exchange of information regarding the sale and distribution of fish in the various countries; production and marketing of salt cod; the catching and landing of immature fish for fishmeal production; division of fishing-grounds of international waters between trawlers and longliners; a close season for spawn plaice; information concerning the exchange of views of several problems between the French and Spanish Federations; improvement of the existing method of statistics ». Genoeg om te doen zien, dat er aan stof geen gebrek is.

Zoals gezegd heeft het vraagstuk der overbevissing van de Noordzee de voortdurende en bijzondere aandacht gehad. In de laatste bijeenkomst te Scheveningen is van Franse zijde de wenselijkheid naar voren gebracht om ook bepaalde visgronden in de Atlantische Oceaan in de studie te betrekken.

De kampioen voor het vraagstuk, Mr. Croft Baker heeft allen zeer aan zich verplicht door twee interessante memoranda samen te stellen, waarin de vraag aangaande verdergaande maatregelen dan die, voorzien in de 1946-conventie, aan de orde is. De gasten in Oostende zullen het voorrecht hebben deze grote kenner van het probleem aan het woord te horen.

Uit de « les van Londen » is een begin van lering getrokken in dien zin, dat over eventuele verdergaande maatregelen dan die voorzien in de 1946-conventie, thans tijdig door de bedrijfsgenoten zelf wordt gesproken. Mocht een gemeenschappelijke oplossing bereikbaar blijven, dan zou deze als vrucht van de vrije samenwerking en gedachten-

wisseling aan alle betrokken regeringen worden voorgelegd ter verdere behandeling in een volgende internationale overbevissingsconferentie op Regeringsniveau.

In dat geval zou de visserman zelf belangrijk « ground-work » hebben gedaan. In die richting moet de ontwikkeling met betrekking tot de wijze van behandeling der onderwerpen gaan.

Verder mag in dit verband niet onbesproken blijven dat in de conferentie te Gothenburg krachtens eenstemmig besluit een opmerkelijke stap is gedaan in de goede richting. Er is toen besloten een eensluidend schrijven door alle aanwezige nationale Federaties te doen verzenden aan hare respectievelijke Regeringen, waarin er op is aangedrongen het mogelijke te doen teneinde te bevorderen, dat de 1946-conventie zo spoedig mogelijk internationale rechtskracht zal verwerven.

Het zal mij niet als inbreuk op de Belgische gastvrijheid tijdens de Zeedagen in Oostende worden aangerekend wanneer ik in herinnering breng, dat België met zijn ratificatie in gebreke was. Ik herinner hieraan met te meer vrijheid, omdat de ratificatie inmiddels een feit is geworden en voorts, omdat de Belgische nationale federatie harerzijds het mogelijke heeft gedaan om de ratificatie te bevorderen. Schrijver dezes vleit zich met de hoop, dat de gemeenschappelijke stap van Gothenburg ook zijn betekenis in dit verband heeft gehad. Voor de eerste maal in de geschiedenis der West-Europese visserij heeft in genoemde vorm van een eensluitend schrijven de stem der West-Europese visserij in alle betrokken Kabinetten geklonken. Inderdaad dus een opmerkelijke stap in de goede richting. In dit verband mag niet worden nagelaten in herinnering te brengen dat in Straatsburg, de « Capitale européenne » op 26 Augustus 1950 de navolgende recommandatie « relative to the North Sea Fisheries » van de « Consultative Assembly » aan het « Committee of Ministers » is aangeboden :

« The Assembly,

Considering that it is necessary to prevent any further reduction in the North Sea and adjacent waters of the fishery reserves on which the fishing industries of many

countries depend, and that it is necessary to protect and improve the food supply of Europe, recommends that the Governments of the countries which have signed but not ratified the Convention drawn up by the International Conference for the Prevention of Abuses in fishing Areas, held in London in 1946, should take immediate steps to ratify that Convention and carry out its provisions. »

Een andere gelukkige ervaring nog mag niet onbesproken blijven. Zij is van zeer recente datum, zij werd opgedaan tijdens de laatste bijeenkomst in Scheveningen. Als laatste punt stond op de agenda « A report on the setting up in Great Britain of the « White Fish Authority », its constitution, duties and functions ».

Alle aanwezige nationaliteiten hebben aan de hand van het desbetreffende exposé, door de Britse delegatie gegeven, een duidelijk inzicht gekregen in de komende Britse visserij-politiek. In grote openhartigheid hebben de Britse vrienden hun kaarten op tafel gelegd. Een opgewekte gedachtenwisseling heeft dit laatste punt der agenda van Scheveningen afgesloten. De Britten hebben de samenwerking hiermede een grote dienst bewezen, omdat zij de weg hebben geopend in de richting van openhartige onderlinge uitwisseling van gegevens en van ervaring met betrekking tot nationale onderwerpen, geheel in de lijn van de vorenaangehaalde « Baltic and Maritime Conference » te Kopenhagen.

De huidige vorm van samenwerking.

Er werd reeds aan herinnerd, dat in de eerste samenkomst te Kopenhagen een exposé ter tafel heeft gelegen, getiteld « Why an International Fishing Federation? », een federatie in den trant der I.F.A.P. Een ontwerp-statuten voor de I.F.F. met de gebruikelijke rechten en verplichtingen lag mede ter tafel in Kopenhagen. Naar een Hollands spreekwoord is de federatie als vorm van samenwerking in Kopenhagen voorlopig « te licht bevonden » in dit geval juist gezegd te « zwaar » bevonden, te zwaar vanwege de verschillende nauwkeurig omschreven verplichtingen. De Scandinaviërs gaven de voorkeur aan een vrijere en lossere vorm

van samenwerking, naar de geest van een ander Hollands spreekwoord, volgens hetwelk wijs beleid met zich brengt « de kat eerst uit de boom te kijken ». In een na Kopenhagen te Trondheim gehouden jaarvergadering van de Norges Fiskarlag, waarin omtrent het voorstel ener West-Europese samenwerking principieel moest worden beslist, heeft schrijver dezes, geleerd door de Kopenhaagse indrukken, het ontwerp-statuten ener West-Europese Visserij Federatie in zijn tas geborgen, onder het uitspreken van de internationaal bekende tirade « The fault of the Dutch : giving too little, asking too much ». In Trondheim is de gedachte zelve der samenwerking in die vergadering van honderden deelnemers unaniem aanvaard. Em het is waar, dat een samenwerking als de onderhavige zeker in de eerste tijd beter zal gedijen, naarmate de onderlinge band vrijer is. Vandaar, dat tot dusverre van enige organisatievorm geen sprake is. De bijeenkomsten worden op toerbeurt, landsgewijze, gehouden en door de ontvangende nationale federatie georganiseerd en voorbereid. De onderwerpen vinden hun plaats op de agenda overeenkomstig de desbetreffende wensen der verschillende nationale federaties. En wij hebben reeds gezien, dat op deze wijze verschillende actuele en belangrijke onderwerpen ter discussie zijn gesteld. Toch zal naar het inzicht van schrijver dezes in elk geval één stap verder moeten worden gegaan. De bestaande samenwerking is zelfs vormloos met betrekking tot de naam. Een « carte de visite » kan niet worden afgegeven. En dit is niet gelukkig te achten. Daardoor immers ontbreekt de mogelijkheid de eenheid in optreden naar buiten te demonstreren. Dit moet op den duur het gestelde doel schaden. Op het voorbeeld van de « Baltic and Maritime Conference » ware hier wellicht te denken aan de benaming « International Fishing Conference », (the I.F.C.), of met inachtneming van de voorlopige regionale werkingsfeer. « European Fishing Conference (the E.F.C.) ». Het begrip « Conference », in de zin als hier bedoeld, schept practisch geen verplichtingen, moreel alleen de verplichting om het gestelde doel te helpen bevorderen en de bijeenkomsten bij te wonen. Schrijver dezes is van oordeel, dat in een niet verre toekomst deze bescheiden stap zou moeten worden gedaan.

In Augustus 1950 is de vorenaangehaalde recommandatie

van de Straatsburgse Assemblée., geboren uit het initiatief van de British Trawlerowners Federation. Tactisch en praktisch zou het zo hebben moeten zijn, dat het initiatief ware uitgegaan van de « European Fishing Conference ». Het initiatief zou dan immers het stempel hebben gedragen van de gehele West-Europese visserij en een sprekend bewijs hebben geleverd van de « Coopération internationale des pêcheries sur le plan privé », en daarom dus een « carte de visite ».

Slotbeschouwing.

Het grootste gedeelte van deze uiteenzetting is geschreven tijdens een verblijf van de schrijver in de aanvang van April j.l. te Straatsburg, onder de rook van het gebouw van de « Conseil de l'Europe ». Het « klimaat » was dus gunstig voor het neerschrijven van gedachten, met name voor zover ze betrekking hebben op de West-Europese economische integratie. Het spreekt wel vanzelf, dat de leidende staf van de Conseil voor ons begin ener samenwerking in het kader der West-Europese visserijen in hoge mate geïnteresseerd en geporteerd was. In hun gesprekken leggen deze Europese hoge ambtenaren steeds de nadruk op de noodzaak van belangstelling en steun, vooral uit de kringen van het bedrijfsleven, dus van internationale samenwerking in de betrokken kringen. Het is even vanzelfsprekend, dat men op particulier niveau voor de gedachten nog onvoldoende rijp is. Zij zullen in het bedrijfsleven echter niet tot rijpheid kunnen komen, zonder geregeld internationaal contact binnen iedere bedrijfstak. En de toekomst zal leren dat de toekomstige welvaart in de West-Europese landen tenslotte in belangrijke mate zal worden bepaald door de mate van economische samenwerking, andersgezegd door de mate, waarin de nationale gedachte in economisch plaats zal maken voor « unit » -gedachte. Dit wat de toekomstige economische ontwikkeling betreft. We zagen bovendien, dat de West-Europese visserijen in het verleden en in het heden op zichzelf reeds in velerlei opzichten lotsverbonden waren en zijn.

Beide overwegingen wortelen in de realiteit der dingen. En daarom zal het onderhavige begin ener internationale samenwerking « sur le plan privé », in het kader der visserij

zich, naar de overtuiging van schrijver dezes, verder ontwikkelen, waarbij het tempo uiteraard in het midden wordt gelaten. In deze overtuiging is hij gesterkt door de gang van zaken sinds de eerste samenkomst te Kopenhagen, een gang van zaken welke, zoals hierboven weergegeven, zonder overdrijving gezegd kan worden reeds positieve elementen te hebben opgeleverd.

Tenslotte, een West-Europees visserij belang heeft via ons begin van samenwerking reeds zijn weg gevonden naar Straatsburg. Grote gebeurtenissen werpen hun schaduwen vooruit.

Scheveningen.
April-Mei 1951.